

LIETUVIŲ KARTAS JUNGIANTI GRANDIS

Živilė Symeonidis

*Intelligentiška, elegantiška ir santūri, bet labai veikli moteris, drauge su Aldona Lingertaitis vadovaujanti Šv. Petro lietuvių misijos South Boston bažnyčiai, Glorija Adomkaitis užaugo pirmabangių lietuvių įsteigtoje parapijoje. Ji pažįsta ir palaiko ryšius su senųjų parapijiečių vaikais, tačiau moka prikalbinti bei į parapijos veiklą įtraukti ir naujai atvykusius lietuvius. Glorijos Adomkaitis vardas – Bostono lietuvių skautų, kurios paprastai pirmos atsiliepia į kvietimą padėti lietuvių bendruomenei, sinonimas. Ar tai būtų kugelis į namus lietuviams senoliams ar pagalba lietuvių bendruomenei per COVID-19 pandemiją, skautės visada pirmosiose gretose, nes taip jas ugdo ir joms pavyzdį rodė Glorija. Gražiai lietuviškai kalbanti ir rašanti **Glorija Adomkaitis** – puikus lietuviybės ir lietuviškų tradicijų, perduodamų iš kartos į kartą, puoselėtojos pavyzdys.*

Glorija Adomkaitis

– Glorija, ką jums reiškia lietuviybė?

– Lietuviybė yra tėvų kultūros, kalbos ir papročių perdavimas užsienyje gyvenantiems lietuviams. Mano tėvai stengėsi nuosekliai tai vykdyti, ir mes abu su vyru Algimantu stengiamės išlaikyti lietuviškumą. Dabar jau ir mano vaikai bando perduoti lietuviybės geną mūsų anūkams. Tai natūralus tęsinys to, ką pradėjo mano tėvai.

– Kada ir kaip nusprendėte „išivelti“ į lietuvišką veiklą?

– Nebuvo vieno tokio momento, kada nutariau užsiimti lietuviška veikla. Tai įvyko visai natūraliai ir tapo mano gyvenimo dalimi. Mano tėvai į JAV atvyko dar apie 1930 metus. Kai žmonės, gyvenantys DP stovyklose, po Antrojo pasaulinio karo pradėjo ieškoti sponsorių, kad galėtų atvykti į Ameriką, mano tėvai sutiko priimti dvi visai nepažįstamas šeimas. Viena šeima turėjo penkis vaikus, o kita – keturis. Nors tėvai mane ir seserį mokė kalbėti lietuviškai, mes vaikystėje ir jaunystėje nesidomėjome lietuvių kalba ir tėvams tikriausiai atsakydavome pusiau angliškai.

Situacija pasikeitė, kai atvyko tos šeimos su vaikais. Naujai atvykę lietuviai nemokėjo anglų kalbos, tad mes juos globojome, vesdavome į lietuvišką parapijos mokyklą ir, aišku, su jais kalbėjome lietuviškai. Taip pamažu ir pačios pramokome geriau kalbėti lietuviškai. Nors nelankiau lituanistinės mokyklos, išmokau ir rašyti, ir skaityti lietuviškai. Tad mokėdama kalbą, nuo pat mažens tapau lietuviškų organizacijų Bostone nare – „paukštyte“ įstojau į Lietuvių Skautų Sąjungą, tapau Sambūrio tautinių šokių grupės nare. Dar būdama gimnazistė įsitraukiau į parapijos lietuvišką chorą. Kur beprisiskurdavau, susidurdavau su lietuvių bendruomene. Dėl tų organizacijų, tėvų pastangomis, turėdama daug draugų lietuvių buvau įskiepyta į lietuviybės medį. Mano tikslas buvo išlaikyti ir puoselėti lietuvių bendruomenę, kol Lietuva vėl taps laisva. Drauge su kitais šokome tautinius šokius, dainavome lietuviškas dainas sėdėdami aplink laužus skautų stovyklose ir tobulinome lietuvių kalbos įgūdžius bei giliname Lietuvos istorijos žinias, kad būtume geri Lietuvos „ambasadoriai“.

– Pasidalinkite savo skautavimo istorija.

– Į Lietuvių Skautų Sąjungą Bostone įstojau būdama šešerių. Kartu su kitomis lietuvaiteimis dalyvaudavau sueigose, mokiausi lietuviškų dainelių, žaidimų, skautavimo, vadovai mumyse ugdo meilę gamtai. Vasaros metu stovyklavome drauge su keliais šimtais lietuvaikių iš Atlanto regiono, kuriam priklausė jaunimas iš Boston, Worcester, New York, New Jersey, Hartford ir Philadelphia. Stovyklose ir per visas sueigas buvo įgyvendinamas skautų šūkis „Dievui, Tėvynei ir Artimui“. Tuomet susiradau draugų visam gyvenimui. Kalbėjome, dainavome lietuviškai. Prie laužo buvo kuriami vaidinimai lietuviškų pasakėlių motyvais. Šūkiuose būdavo užfiksuojama kokia nors žinutė apie Lietuvą. Kai mano du sūnūs „vilkiukais“ įstojo į skautus, mano vyras ir aš tapome „vilkiukų“ vadovais. Rengdavome sueigas, užsiimdavome rankdarbiais, organizuodavome išskylas į gamtą, vis įpindami lietuviškų pasakų ir tėvynės istorijos medžiagą. Vėliau tapau Baltijos ir Žalgirio tuntų ryšininke, dirbau su jaunimu, organizuodavau jų veiklą. Dvylika metų buvau Atlanto regiono vasaros stovy-

Glorija Adomkaitis prie Šv. Petro lietuvių bažnyčios South Boston Kryžių kalnelio

klos viršininkė. Čia glaudžiai bendradarbiau su puikiu štabu rengiant sporto ir skautavimo užsiėmimus, gamtos pažinimo bei dainų konkursus.

Man buvo svarbu išlaikyti ir perduoti tai, ką buvau patyrusi pati, kad ir mano vaikai galėtų tuo džiaugtis. Šiuo metu du mano sūnūs, marti ir du anūakai dalyvauja skautų veikloje. Džiaugiuosi tuo. Kelerius metus ėjau Atlanto regiono vadės pareigas, tad teko susitikti su kitais skautininkais iš visų JAV regionų. Nesvarbu, iš kurio regiono būdavo atvykę šie vadovai, visi jie turėjo vieną tikslą – skatinti lietuvišką patirtį tarp savo miestų jaunimo. Lietuvių Skautų Sąjunga išlaikė ir stiprino lietuviybę tarp jaunimo. Nors pastaruoju metu skautų gretose yra ir silpnai ar visai lietuviškai nekalbančių jaunuolių, vis vien visi jie yra lietuvių kilmės ir tuo didžiuojasi bei stengiasi išlaikyti savo lietuvišką kultūrą. Man atrodo, kad kol ta lietuviška liepsnelė dar degs mūsų šeimose, jaunimas toliau stos į skautų gretas ir didžiuosis savo lietuviškomis šaknimis.

– Gal galėtumėte pasidalinti įvykiu, kuris patvirtino, kad nesuklydote pasirinkdami lietuviybės puoselėjimo šeimose kelią?

– Pasidalinsiu vienu įvykiu, išties man labai maloniu. Kai mano vaikai buvo moksleiviai, jie nuo pat darželio iki baigiamojo 10-ojo skyriaus šeštadieniais lankė liuanistinę mokyklą. Aišku, kildavo ir konfliktų, nes vaikai norėjo žaisti beisbolą, futbolą ar krepšinį, o tų žaidimų laikas dažnai sutapdavo su liuanistinės mokyklos pamokomis. Ką turėjome daryti? Bandėme rasti kompromisą ir dalį laiko skirti sportui, mat vaikai būdavo labai nepatenkinti, kai prarasdavo progą sportuoti. Tačiau kai abu sūnūs, baigę liuanistinę mokyklą ir laikydami rankose diplomus, apkabino mane ir išreiškė begalinę padėką, kad „stūmiau“ juos pabaigti liuanistinę mokyklą, visi konfliktai buvo pamiršti.

Man tai buvo saldžiausia akimirka! Sūnūs didžiavosi savo pasiekimais ir džiaugėsi, kad galės susikalbėti lietuviškai. Vėliau jiems pasitaikė ir nuostabi proga – mano vaikai vyko į Lietuvą dalyvauti Dainų ir šokių šventėje. Tuomet jie pasijuto esantys gyvos lietuvių tautos dalis, suvokė, kad priklauso plačiai lietuvių bendruomenei. Taip visos jų pastangos išlaikyti lietuviybę – mokytis kalbos, skaityti literatūrą, gilintis į Lietuvos istoriją, geografiją – buvo apvainikuotos sėkme.